På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Bundesfinanzhof ved kendelse af 27. oktober 1981, for ret:

1. **Rådets forordning nr. 425/77 af 14. februar 1977 skal fortolkes således, at kød af vilde bøfler er omfattet af den fælles markedsordning for oksekød.**

2. **Gennemgangen af det andet spørgsmål har intet frembragt, som kan drage gyldigheden af Rådets forordning nr. 425/77 af 14. februar 1977 i tvivl.**

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. december 1982.

P. Heim
Justitssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 14. OKTOBER 1982 [1]

Høje Domstol.

I den retssag, som verserer ved Bundesfinanzhof, og hvorunder det præjudicielle spørgsmål, som skal behandles i dag, er opstået, foreligger det spørgsmål til pådømmelse, om kød af såkaldte vilde bøfler, som er blevet importeret fra Australien, har kunnet pålægges importafgifter og monetære udligningsbeløb.

Men henblik på dette spørgsmål må man indledningsvis være på det rene med følgende:

1 — Oversat fra tysk.

Den fælles toldtarif, som ændret ved forordning nr. 950/68 (EFT L 172 af 22. 7. 1968, s. 1 ff.), omfatter under pos. 01.02 med overskriften »Hornkvæg [1], levende«, både »Tamkvæg [2] (under A) og »Andre varer« (under B), hvilket ifølge de forklarende bemærkninger til den fælles toldtarif betyder »Vilde okser« [3]. Under overskriften »Kød og spiseligt slagteaffald og dyr henhørende under pos. 01.01, 01.02, 01.03 og 01.04, fersk, kølet eller frosset« omfattede pos. 02.01 oprindeligt i A II (»Kød af hornkvæg«) under a) Kød af tamkvæg samt under b) Andet oksekød.

Den fælles markedsordning for oksekød (forordning nr. 805/68, EFT 1968 I, s. 179 ff.) gjaldt oprindeligt — af interesse for denne sag — kun for »Spiseligt oksekød (pos. 02.01 A II a). Pos. 02.01 A II b) (kød af andet kvæg) var derimod nævnt i bilaget til forordning nr. 827/68 (EFT 1968 I, s. 201 ff.) og følgelig omfattet af den særlige fælles markedsordning, som denne forordning etablerede for visse produkter, som er opregnet i traktatens bilag II.

Den 14. februar 1977 udstedte Rådet forordning nr. 425/77 »om ændring af forordning (EØF) nr. 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød og om tilpasning af forordning (EØF) nr. 827/68 samt forordning (EØF) nr. 950/68 om den fælles toldtarif« (EFT L 61 af 5. 3. 1977, s. 1 ff.). Den ændrede — af interesse for denne sag — artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 805/68 således, at den fælles markedsordning gælder for »Kød af hornkvæg« (pos. 02.01 A II og 02.06 C I a). Af blandt andet disse varer opkræves der importafgift, jfr. artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 805/68, som ændret ved artikel 3 i forordning nr. 425/77. I henhold til artikel 5, nr. 4 i forordning nr. 425/77 affattedes pos. 02.01 A II nu således, at der ikke mere sondres mellem kød af tamkvæg og andet oksekød, men alene tales om »Kød af hornkvæg« med underafsnit a) (»Fersk eller kølet«) og b) »Frosset«). Endelig bestemte artikel 6 i forordning nr. 425/77, at ordene »II. Kød af hornkvæg: b) Af andet kvæg« skulle udgå af henvisningen til pos. 02.01 A II i bilaget til forordning nr. 827/68.

I december 1977 fik sagsøgeren i hovedsagen foretaget toldbehandling, med henblik på overgang til fri omsætning, af et parti udbenet, frosset kød af vildbøffel indført fra Australien, og bestående af for- og bagfjerdinger. Sagsøgeren anmodede herved om, at varen blev tariferet under pos. 02.01 A II b) 4 bb) 33 i den fælles toldtarif. Varen blev pålagt importafgift og monetære udligningsbeløb, fordi denne toldposition er nævnt dels i bilaget til Kommissionens forordning nr. 2599/77 af 25. november 1977 om fastsættelse af importafgifter for frosset oksekød (EFT L 302 af 26. 11. 1977, s. 19), dels i bilag I, del 3, til Kommissionens forordning nr. 938/77 af 29. april 1977 om fastsættelse af monetære udligningsbeløb samt af visse kurser, der er nødvendige for deres anvendelse (EFT L 110 af 30. 4. 1977, s. 6 ff.).

Sagsøgeren mener ikke, at dette er korrekt. Efter firmaets opfattelse kan der ganske vist lægges importafgifter på varer omfattet af artikel 1, stk. 1, litra a), i forordning nr. 805/68, som ændret ved forordning nr. 425/77 samt opkræves monetære udligningsbeløb i henhold til artikel 6 i forordning nr. 1380/75 (EFT

1 — Den tilsvarende tyske tekst lyder: »Rinder (einschließlich Büffel)« O. a.

2 — Den tyske tekst lyder »Hausrinder«.

3 — Den tyske tekst lyder »Wilde Rinder« O. a.

L 139 af 30. 5. 1975, s. 37 ff.). Men efter sagsøgerens mening er den rigtige forståelse af artikel 1 i forordning nr. 805/68 imidlertid den, at den ikke omfatter kød af vilde bøfler, men kun kød af tamkvæg. I så henseende har sagsøgeren henvist til definitionen af »Hornkvæg«, som ved forordning nr. 425/77 er blevet indsat i artikel 1 i forordning nr. 805/68, og som lyder således: »Hornkvæg, levende, tamkvæg, ikke til avlsbrug, henhørende under pos. 01.02 A II i den fælles toldtarif«. I samme retning peger, hævdes det, den omstændighed, at der ikke nogetsteds i betragtningerne til forordning nr. 425/77 tales om, at kød af vilde bøfler nu inddrages under den fælles markedsordning. Skulle dette ikke desto mindre være tilfældet, anfører sagsøgeren, at forordning nr. 425/77 må være ugyldig, for så vidt som den i strid med artikel 190 i EØF-traktaten ikke korrekt begrundes, og der er altså heller ikke i så fald sket nogen ændring i den tidligere retstilstand, hvorunder markedsordningen for oksekød helt klart alene omfattede kød af tamkvæg.

Under den administrative klage fik firmaet ikke medhold i denne opfattelse lige så lidt som ved Finanzgericht Hamburg. Denne statuerede ved dom af 7. november 1978, at Kommissionens forordninger, som importafgifterne og de monetære udligningsbeløb var blevet pålagt i henhold til, var helt i overensstemmelse med de bemyndigelser, som Rådet har givet i forordning nr. 805/68 som ændret ved forordning nr. 425/77 samt i forordning nr. 974/71 (EFT L 106 af 12. 5. 1971, s. 1 ff.) i sammenhæng med forordning nr. 1380/75 (EFT L 139 af 30. 5. 1975, s. 37 ff.). Idet retten henviste til EØF-traktatens artikel 38, stk. 3, og dens bilag II, sammenholdt med, at kød af vilde bøfler er et substitutionsprodukt i forhold til kød af tamkvæg, måtte det efter rettens opfattelse faktisk antages, at markedsordningen for oksekød ikke alene lovligt kunne være udvidet til at omfatte kød af vilde bøfler, men at dette også i realiteten skete ved forordning nr. 425/77. I denne henseende fandt retten det afgørende, at pos. 02.01 A II ikke længere omhandler kød af tamkvæg, men kun kød af hornkvæg, og at — dette fandt retten vigtigt i betragtning af, at pos. 02.01 omfatter kød af dyr under pos. 01.01 til pos. 01.04 — vilde bøfler ifølge de forklarende bemærkninger til den fælles toldtarif helt klart henhører under pos. 01.02. Derimod kunne man ikke slutte fra den i artikel 1 i forordning nr. 805/68 indsatte nye definition af begrebet »Hornkvæg«, at alene kød at tamkvæg er omfattet af markedsordningen for oksekød; for denne bestemmelse har kun den betydning at præcisere, at overalt hvor forordningen i øvrigt taler om hornkvæg, som f.eks. i artikel 10, menes der kun levende hornkvæg. For så vidt sagsøgeren dernæst havde rejst tvivl om gyldigheden af forordning nr. 425/77 på grund af manglende begrundelse for udvidelsen af det her relevante anvendelsesområde, tillagde retten det på den ene side betydning, at der efter Domstolens praksis vedrørende begrundelsespligten kun kræves oplysning om baggrunden i almindelighed og om de generelt tilstræbte mål, og følgelig utvivlsomt ingen angivelse af netop de konkrete omstændigheder, som foranledigede, at kød af vilde bøfler blev omfattet; på den anden side fandt retten, at det klart var tanken at lade kød af vilde bøfler blive omfattet af markedsordningen.

Sagsøgeren appellerede derefter sagen til Bundesfinanzhof.

Denne gav i første omfang sagsøgeren medhold ved en forhåndsafgørelse (Vorbescheid) af 7. maj 1981 og ophævede dommen afsagt af Finanzgericht Hamburg. Bundesfinanzhof mente nemlig ikke, at forordning nr. 425/77 havde ændret den i henhold til forordning nr. 805/68 gældende retstilstand, hvorefter kun kød af tamkvæg var omfattet af markedsordningen. Thi betragtningerne til forordning nr. 425/77 siger intet om, at anvendelsesområdet for markedsordningen udvides til kød af andet hornkvæg end tamkvæg; der kunne efter rettens mening heller ikke påvises noget motiv til en sådan udvidelse, idet kød af vilde bøfler indtil da ikke var blevet indført afgiftsfrit i større mængder. I øvrigt fandt retten, at det nødvendigvis måtte følge af den allerede nævnte legaldefinition af begrebet »Hornkvæg« i artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 805/68, at kun kød af sådant kvæg omfattes af markedsordningen, samt for så vidt angår levende kvæg, at kun tamkvæg, og ikke vilde bøfler, falder ind under markedsordningens anvendelsesområde.

Efter afholdelse af en mundtlig forhandling — i henhold til tysk ret har den nævnte forhåndsafgørelse kun virkning som en endelig dom, dersom ingen af parterne anmoder om mundtlig forhandling — kom Bundesfinanzhof imidlertid i tvivl med hensyn til rigtigheden af sin oprindelige opfattelse. Ved beslutning af 27. oktober 1981 udsatte den derfor sagen og forelagde i henhold til EØF-traktatens artikel 177 følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»1. Blev kød af vild bøffel omfattet af den fælles markedsordning for oksekød ved udstedelsen af forordning (EØF) nr. 425/77?

2. Er forordning (EØF) nr. 425/77 i bekræftende fald ugyldig, idet den strider mod artikel 190 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab?«

Min stilling til disse spørgsmål er følgende:

1. Vedrørende det første spørgsmål

Spørgsmålet kan formentlig omformuleres derhen, at problemet er, om forordning nr. 425/77 faktisk udvidede anvendelsesområdet for markedsordningen for oksekød, således at den herefter ikke kun omfatter kød af tamkvæg — som oprindeligt i henhold til forordning nr. 805/68 — men slet og ret kød af hornkvæg, hvilket henset til den foretagne underinddeling af pos. 01.02 samt de forklarende bemærkninger til den kun kan betyde, at også kød af vilde bøfler nu hører ind under markedsordningens anvendelsesområde.

Efter hvad der er fremkommet under sagen, kan der for mig ikke være nogen tvivl om, at dette spørgsmål skal besvares bekræftende.

a) Det er først og fremmest væsentligt at sammenholde med den oprindelige formulering af artikel 1 i forordning nr. 805/68, som definerer markedsordningens anvendelsesområde.

Under a) nævnes her allerførst: »Hornkvæg [1], levende, andre end avlsdyr af ren race«. Dette forblev uændret ved udstedelsen af forordning nr. 425/77. De to efterstående positioner omhandlede førhen »Spiseligt oksekød«, nærmere angivet dels som »Fersk, kølet eller frosset« (02.01 A II a), dels som »Saltet

1 — Den tyske tekst har »Hausrinder«. O. a.

eller i saltlage, tørret eller røget« (02.06 C I a). På dette punkt er der sket en ændring, fordi forordning nr. 425/77 ikke længere taler om tamkvæg [1], men kun om hornkvæg.

Hvis man holder sig for øje, at den første position forblev uændret, så kan man heraf, samt af den omstændighed, at begrebet »tam« udgik i de to andre positioner, kun slutte, at der for så vidt var tilsigtet en ændring, og denne kan, i betragtning af, at der under pos. 01.02 sondres mellem tamkvæg og andet — altså vilde bøfler — kun gå ud på, at også kød af sidstnævnte nu skal være omfattet.

b) Vigtig er endvidere sammenhængen mellem forordning nr. 805/68 og forordning nr. 827/68, sidstnævnte den såkaldte opsamlingsforordning, hvori de relevante bestemmelser findes for alle de øvrige produkter, som omhandles i EØF-traktatens bilag II, og for hvilke der ikke findes særlige markedsordninger. Denne forordning omfattede i henhold til henvisningen i dens bilag til pos. 02.01 A II b) oprindeligt »Kød af hornkvæg: af andet kvæg«, hvilket efter den fælles toldtarif, som havde kød af *tamkvæg* [2] under 02.01 A II a), kun kunne betyde, at det drejede sig om kød af vilde bøfler. Dermed lå det klart, at der også var behov for at lade dette produkt blive undergivet en fællesskabsretlig regulering. Ved artikel 6 i forordning nr. 425/77 slettede man — som allerede nævnt indledningsvis — i bilaget til forordning nr. 827/68 de ord, der henviser til 02.01 A II. »II. Kød af hornkvæg: af andet kvæg«; herved blev det udtrykt, at varer af denne art ikke længere skulle høre ind under anvendelsesområdet for forordning nr. 827//68.

Når dette ses sammen med dels den omstændighed, at der for så vidt var behov for en nærmere regulering, dels med den bredere formulering, som artikel 1 i forordning nr. 805/68 fik ved forordning nr. 425/77 — simpelthen kød af hornkvæg — kan dette kun betyde, at kød af andet hornkvæg herefter skulle være omfattet af markedsordningen for oksekød.

c) Endelig er det også af betydning, at pos. 02.01 A II udtrykkeligt blev ændret ved artikel 5, nr. 4, i forordning nr. 425/77, således at den herefter kun omhandler kød af hornkvæg, og altså ikke længere sondrer mellem kød af tamkvæg (02.01 A II a) og kød af andet kvæg (02.01 A II b), således som den fælles toldtarif gjorde det i henhold til den ved slutningen af 1976 gældende formulering (EFT L 314 af 15. 11. 1976, s. 17 ff.). Dette kan faktisk ikke alene forklares under henvisning til den af sagsøgeren anførte betragtning 11 til forordning nr. 425/77 — hvor det nævnes, at ændringen i bestemmelserne for oksekød medfører en ændring af beskrivelsen af visse varer — men også med, at det i forbindelse med ændringen i anvendelsesområdet for markedsordningen forekom rimeligt at tilpasse den fælles toldtarif.

d) Denne konklusion ændres ikke som følge af visse andre argumenter, som sagsøgeren har anført.

i) Dette gælder det anførte om, at der i betragtningerne til forordning nr. 425/77 ikke findes nogen særskilt begrundelse for netop denne udvidelse af markedsordningens anvendelsesområde, medens der foreligger en sådan redegørelse for en anden udvidelse — nemlig om horn-

1 — »Hausrinder«. O. a.

2 — Jfr. den tyske formulering »Hausrinder«. O. a.

kvæg til avlsbrug. Hvis en læsning af teksten i en lovbestemmelse fører til en bestemt konklusion, er det vanskeligt at se, at en eventuel manglende begrundelse for bestemmelsen kan berettige til den modsatte slutning, at de af bestemmelsen flydende virkninger i virkeligheden ikke var tilsigtede.

ii) Det samme gælder det anførte om, at alt åbenbart forblev ved det gamle vedrørende levende dyr, og at der altså ikke er sket nogen udvidelse af markedsordningen til *levende* vilde bøfler. Deraf kan man givetvis ikke slutte, at det samme må gælde for kød, især når der kan påvises saglige grunde til en forskellig behandling. I så henseende skal jeg for det første anføre, at det også for Finanzgericht Hamburg stod klart — som det fremgår af den indledningsvis refererede dom — at kød af vilde bøfler må anses som et substitutionsprodukt for oksekød, hvorfor det var nærliggende at lade det være omfattet af markedsordningen. Dernæst er det indlysende rigtigt, som Kommissionen har bemærket, at det for levende dyrs vedkommende forholder sig anderledes, og det ikke alene, fordi de er forholdsvis lette at se forskel på, hvilket klart ikke er tilfældet med kød; der var heller intet behov for at lade dem være omfattet af markedsordningen, fordi import af levende, vilde dyr er en dårlig forretning, og fordi sådanne dyr inden for Fællesskabets område kun findes i zoologiske haver eller cirkus.

iii) Det samme gælder endelig også for sagsøgerens henvisning til den definition af begrebet »Hornkvæg«, som i medfør af forordning nr. 425/77 blev indsat i artikel 1, stk. 2 a) i forordning nr. 805/68. Også selv om det i denne sammenhæng udtrykkes, at definitionen gælder for forordningen som helhed, kan det dog vanskeligt antages, at artikel 1, *stk. 1,* skal fortolkes i overensstemmelse hermed. Det ville faktisk være vanskeligt at forstå, at forordning nr. 425/77 først ændrer artikel 1, stk. 1, litra a) ved at slette ordet »tam-«, for derefter igen at indføre dette element i varebeskrivelserne via definitionen i stykke 2. Hvis koncipisten havde ment dette, ville han formentlig i artikel 1, stk. 1, have talt udtrykkeligt om kød af tamkvæg og ikke om kød af hornkvæg. Det må også erkendes, at en udvidelse af definitionen i stykke 2 til artikel 1, stk. 1, forekommer meningsløs af den grund, at indholdet i så fald ville være: »Kød af levende tamkvæg«. Det rigtige er at gå ud fra, at definitionen kun er relevant for det øvrige indhold af forordningen og især i sammenhæng med artikel 3 i forordning nr. 805/68. Her sondrede man tidligere mellem kalve og voksent hornkvæg, for hvilke der gjaldt forskellige orienteringspriser og importafgifter. Da denne sondring ofte — som nævnt i betragtning seks i forordning nr. 425/77 — har vist sig vanskelig, blev den ophævet, og den definition, som tidligere var gældende ifølge den oprindelige artikel 3, stk. 3, blev erstattet af den, som nu findes i artikel 1, stk. 2.

2. Vedrørende det andet spørgsmål

Efter at fortolkningen af forordning nr. 425/77 har godtgjort, at den rent faktisk medførte en udvidelse af anvendelsesområdet for markedsordningen for oksekød, jfr. det første spørgsmål, skal det andet spørgsmål undersøges, nemlig

om forordning nr. 425/77 må betegnes som ugyldig, fordi den ikke indeholder nogen særskilt begrundelse for udvidelsen og dermed strider mod artikel 190 i EØF-traktaten.

Sagsøgeren i hovedsagen har henvist til, at forordning nr. 425/77 fastsætter en række forskellige foranstaltninger, og at hver enkelt, også udvidelsen af anvendelsesområdet til avlsdyr, er særskilt begrundet. En sådan begrundelse mangler imidlertid både for udvidelsen af markedsordningen til andet kød end kød af tamkvæg og for bevæggrunden til en sådan udvidelse.

Heller ikke på dette punkt kan jeg dele sagsøgerens opfattelse.

Jeg har allerede påvist, at det ud fra en undersøgelse af bestemmelserne står helt klart, at der rent faktisk skete en udvidelse af markedsordningens anvendelsesområde. Herefter var det vel overflødigt — og dette vedrører det første led i sagsøgerens argumentation — at indsætte en særlig bemærkning i betragtningerne om det forhold, at også kød af andet hornkvæg end tamkvæg nu var omfattet.

Hvad dernæst angår spørgsmålet om »hvorfor« i forbindelse med udvidelsen af markedsordningens anvendelsesområde, bør det bemærkes, at Finanzgericht i sin dom på side 6 forneden har udtalt, at den har lagt til grund, at kød af vilde bøfler er et substitutionsprodukt i forhold til kød af tamkvæg, og at det derfor havde været *nærliggende* at lade det være omfattet af markedsordningen for oksekød. Dette måtte således også have stået klart for de interesserede erhvervskredse. For disses vedkommende — og som Kommissionen har påvist, drejer det sig praktisk talt kun om sagsøgeren, som ydermere er særdeles velbevandret i den slags forretninger — kunne en særlig forklaring derfor synes helt overflødig, og dette ikke mindst af den grund, at det grundlæggende hensyn indirekte kan udledes af betragtning ni i forordning nr. 425/77 — nemlig ønsket om at undgå afgiftsfri import af produkter, som kunne substituere kød under pos. 02.01.

I øvrigt har fællesskabsinstitutionerne ret, når de under påberåbelse af Domstolens praksis vedrørende begrundelsespligten har indtaget det standpunkt, at det forhold, at der mangler en særskilt udtrykkelig begrundelse vedrørende det her omhandlede punkt, ikke kan anses som så graverende, at det gør retsakten ugyldig. Efter Domstolens praksis står det fast, at omfanget at begrundelsespligten afhænger af arten af den pågældende retsakt og af den sammenhæng, hvori den er udstedt (sag 13/72 og sag 819/79 [1]). Det fremgår tillige af Domstolens praksis, at det ved forordninger er tilstrækkeligt at give en forklaring på det væsentlige i de vedtagne foranstaltninger, og der kræves ingen særlig begrundelse vedrørende samtlige enkeltheder (sag 166/78 [2]). Desuden blev det i sag 35/80 [3] klart fastslået, at begrundelsen for en forordning skal ses i sammenhæng med den gennemførte regulering som helhed, hvilket formentlig — som Rådet mener — skal forstås således, at det kommer an på, hvad der er de væsentligste bestemmelser.

1 — Dom af 11. 1. 1973 i sag 13/72 — Kongeriget Nederlandenes regering mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber — Sml. 1973, s. 27.

Dom af 14. 1. 1981 i sag 819/79 — Forbundsrepublikken Tyskland mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber — Sml. 1981, s. 21.

2 — Dom af 12. 7. 1979 i sag 166/78 — regeringen for Den italienske Republik mod Rådet for De europæiske Fællesskaber — Sml. 1979, s. 2575.

3 — Dom af 14. 1. 1981 i sag 35/80 — Denkavit Nederland BV mod Produktschap voor Zuivel — Sml. 1981, s. 45.

Herefter er det af betydning, at det hovedformål, som blev forfulgt med forordning nr. 425/77, bestod i en ny udformning af de regler for samhandelen med tredjelande, der var indeholdt i afsnit II i forordning nr. 805/68. Endvidere blev, hvilket har betydning for det her behandlede spørgsmål, det mål, som blev forfulgt hermed, i det mindste antydet i betragtning ni i forordning nr. 425/77. Endelig må man formentlig kunne anse det som en omstændighed af betydning, jfr. de nævnte domme, at den omtvistede udvidelse af anvendelsesområdet for forordning nr. 805/68 er af forholdsvis beskeden erhvervsmæssig betydning — i den foreløbige afgørelse fra Bundesfinanzhof siges det, at kød af vilde bøfler i økonomisk henseende må betegnes som en ubetydelig mængde — samt at praktisk talt kun én importør — nemlig sagsøgeren — blev berørt, således som Kommissionen har påvist det under henvisning til den nu gældende praksis, idet kun oprindelsescertifikater fra Australien bliver anerkendt.

3. I betragtning af disse konklusioner, som gør det muligt at træffe en klar afgørelse i hovedsagen, er det efter min opfattelse ikke påkrævet også at beskæftige sig med et problem, som Kommissionen har betegnet som et præliminært spørgsmål, og som tilmed skulle gøre det overflødigt at stille de her rejste spørgsmål, nemlig dette, om den under hovedsagen omdiskuterede vare — kød af vilde bøfler fra Australien — ikke uden videre korrekt bør beskrives som kød af tamkvæg og dermed helt uafhængigt af rækkevidden og gyldigheden af forordning nr. 425/77 være underkastet ordningerne vedrørende importafgifter og monetære udligningsbeløb. Fællesskabsinstitutionerne har hertil indtaget det standpunkt, at det med hensyn til indplaceringen af dyr i tariffen er afgørende, hvilken *art* der er tale om at udnytte kødet fra, således som det klart fremgår af ordlyden af toldtariffen på andre sprog og af de dertil udgivne forklarende bemærkninger. Herefter skulle det være rigtigt at anse australske bøfler for tamkvæg, idet de af immigranterne blev indført i landet som asiatiske tam- eller vandbøfler og først senere til en vis grad er gledet over til vild tilstand. Desuden kan det efter Kommissionens opfattelse antages, at de til dels holdes i frit opdræt, ligesom det også er vigtigt, at de i hvert fald ikke jages, men aflives på slagterier.

Netop i lyset af diskussionerne om dette punkt under hovedsagen forekommer det mig fuldt forståeligt, at dette indviklede spørgsmål, uanset at det måske logisk set står allerførst, ikke er sat i første række af den dømmende ret i hovedsagen. Som bekendt har sagsøgeren ikke blot rejst tvivl vedrørende Kommissionens juridiske udgangspunkt og dens anbringender vedrørende den zoologiske artsbestemmelse af den australske bøffel, men har også med styrke gjort gældende, at de australske bøfler rent faktisk i stort tal levede herreløse og i åbne jagtdistrikter og følgelig var dyr, som kunne jages, hvilket i henhold til dommen i sag 149/73 [1] er af betydning for begrebet »vildt«.

Skulle Domstolen imidlertid ved overvejelsen af de stillede spørgsmål nå til et andet resultat end det af mig foreslåede — det være sig fordi den mener, at også efter vedtagelsen af forordning nr. 425/77 falder kun kød af tamkvæg ind under den fælles markedsordning, eller det være sig fordi den mener, at forordning nr. 425/77 er ugyldig for så vidt

1 — Dom af 12. 12. 1973 i sag 143/73 — Otto Witt KG mod Hauptzollamt Hamburg-Ericus — Sml. 1973, s. 1587.

angår udvidelsen af den fælles markedsordning for oksekød som følge af manglende begrundelse — da må den utvivlsomt også drøfte dette tillægsspørgsmål. For det indførte vareparti kan kun anses for fritaget for importafgift og monetære udligningsbeløb, hvis det er sikkert, at det ikke var omfattet af forordning nr. 805/68 i den oprindelige udformning.

4. Efter alt foreliggende foreslår jeg følgende svar på de af Bundesfinanzhof stillede spørgsmål:

a) Ved forordning nr. 425/77 blev markedsordningen for oksekød udvidet til også at omfatte kød af hornkvæg (bøfler), som ikke er husdyr.

b) Det kan ikke antages, at forordning nr. 425/77 er ugyldig på grund af krænkelse af begrundelsespligten, for så vidt den indeholder den under a) nævnte udvidelse.